

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ἙΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 529

Ἔτος ΚΒ΄.

1 Νοεμβρίου 1967 (Π.Ο.Η)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν

Παναγιώτατε,

«Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς Γῆς» (Λουκᾶ κ. 18 π. 8).

Ἐν τῇ κύκλῳ τῶν μεγάλων προσπαθειῶν ὧν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν Ἀγίων τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν Πάντων ἐνώσεως, τὰς ὁποίας εὐχόμεθα νὰ εὐδογήσῃ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ καὶ ἐξ ἀφορμῆς ἐξαγγελθείσῃς ὑφ' ὧν συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου πρὸς καθορισμὸν κοινῆς κατευθυντηρίου γραμμῆς ἐπὶ τοῦ θέματος προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων θεμάτων, ἡμεῖς ταπεινὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κατηχηταὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εὐλαβῶς προαγόμεθα νὰ θέσωμεν ὑπ' ὅψιν ὧν τὰ κάτωθι, ἐκφράζοντα πόθον καὶ ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς μας πανορθόδοξο ἐνδιαφέροντος.

Τὸ θέμα ἐτέθη ἤδη εἰς ἐμπεριστατωμένον ὑπόμνημα τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας Ἀρχιμ. Φιλοθέου Ζερβάκου πρὸς τὴν Ἀ.Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας «περὶ ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφόρων συγχρόνων μαστίγων «Ὁρθόδοξος Τύπος» Ἰούλιος 1967.

Πρὸς τοῦτο ζητεῖται ἐν τῇ ὑπομνήματι τοῦ πολιτοῦ Καθηγουμένου «Νὰ καταργηθῇ τὸ νέον ἑορτολόγιον καὶ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ παλαιὸν πάτριον Ὁρθόδοξον, τὸ ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπὶ 1500 ἔτη κατεῖχε. Νὰ καταργηθῇ καὶ ἀποβληθῇ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρῶτον, διότι εἰσῆχθη χωρὶς οἰκουμε-

νικήν ἢ τοπικὴν Σύνοδον, ἐναντίον γνώμης Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων, ἐναντίον ἀποφάσεων Πανορθόδοξων Συνόδων, δεύτερον διότι διήρπασεν εἰς δύο μερίδας τοὺς Ὁρθόδοξους Ἕλληνας, εἰς Νεοσημερολογίτας καὶ Παλαισημερολογίτας. Τρίτον πρέπει νὰ καταργηθῇ τὸ νέον ἑορτολόγιον, διότι καταργεῖ ἐνίστε τελείως τὴν γνησιότητα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἑνωσις τῶν Ὁρθόδοξων, ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, θὰ παύσῃ δὲ καὶ ἡ ἀταξία τῶν νεοσημερολογιτῶν καὶ ὁ φανατισμὸς τῶν παλαισημερολογιτῶν.

Ἄρθρα καὶ κηρύγματα πολλάκις ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος ὑπὸ κορυφαίων ἐπιστημόνων, Νομικῶν καὶ ὑπὸ ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ξένης Ἐκκλησίας ὑποδεικνύοντων τῆς καινοτομίας τὸ βάρος, τὴν εὐθύνην τῶν ὑπευθύνων καὶ τὰς συνεπείας τῆς παραβάσεως, ὡς καὶ τὴν παράκλησιν πρὸς τοὺς ἁρμοδίους, ὅπως ἐνώσουν τὴν Ἐκκλησίαν.

Πολλὰ θαύματα ἔγιναν μαρτυροῦντα τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐλεγχτικὰ τῆς παραβάσεως τοῦ ἑορτολογίου «Ἡ ἐμφάνισις τοῦ οὐρανοῦ σταυροῦ τὴν 13ην - 14ην Σεπτεμβρίου 1925, καθ' ἣν ἡμέραν ἑορτάζεται κατὰ τὸ παλαιὸν ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀποτελεῖ μίαν ἐπίσημον θεόθεν βεβαίωσιν περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου πεποιθήσεως τῶν ἀκολουθούντων τὸ ἑορτολόγιον τοῦτο. Παρέχει καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας σήμερον τὰ τῆς Ἐκκλησίας χεῖρα βοήθειας οὐρανόθεν, πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως τῶν περὶ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας μονομερῶς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δι' ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ μεγάλου σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κατὰ συνέπειαν τὸ ἐπίσημον Κράτος καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχουν καθήκον νὰ ἐξετάσωσι, ἐξακριβώσωσι, καὶ ἐπιστημοποιήσωσι τὸ γεγονός «ἀπάνθισμα σελίς 272». Ἐφημερίς Ἑλληνική τὸ ἀνέγραψε ἐν ἐκτάσει. Φωτογράφησις ἐκ τοῦ φυσικοῦ καὶ περιγραφὴ τοῦ θαύματος εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Συνοικισμὸν Παπάγου. Τὸ ἀνωτέρω θαῦμα ἐξηκρίβωσα καὶ ἀπὸ αὐτόπτης ἐπιζῶντας μάρτυρας.

Ἔχει ἐπαρκῶς τονισθῇ καὶ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ταπεινὴν γνώμην, ὅτι πρωτίστως καὶ πρὸ πάσης ἄλλης ἐνώσεως προέχει καὶ ἐπαίγει ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμοιοῦς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῇ τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιλαμβάνεσθε τὴν σημασίαν τοῦτου.

Τρέφομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ μέτρῳ τῆς δημιουργικῆς αὐτῆς προσπάθειας θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ θὰ ἐξαγλήσῃ πᾶσαν δραστηριότητα διὰ τὴν προσήκουσαν ἐπαγόρθωσιν τοῦ ζήτηματος. Συνάδει τοῦτο πρὸς τὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐπιβαλλομένην ποιμαντορικὴν στοργὴν διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἄλλου ἡ παρούσα ἐθνικὴ Κυβέρνησις πιστεύομεν, ὅτι θὰ συμπαρασταθῇ εἰς τὴν κίνησιν αὐτήν, διότι ἡ ἐνότης τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτόχρημα καὶ ἐνότης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Καθὼς γνωρίζομεν ἀπαγορεύεται πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Ἀπόστολος παραγγέλλει «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις...» καὶ συμφώνως πρὸς τὴν 8ην Πράξιν τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου «εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον ἂνθετῇ «Ἀνάθεμα». Καὶ ἐπικατάρτος, δὲ μετατίθῃσι θρία πατέρων αὐτοῦ» Μάνσι 13—328.

«Εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου, ἥτις διατυπῶνται εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν προσευχὴν διὰ τὴν ἐνότητα «ἵνα πάντες ἐν ᾧ», ὅχι μόνον εἰς τὸ δογματικὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῶν πιστευτέων, ὥστε οἱ πάντες διὰ τῆς ἐνιαίας λατρείας ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μᾶ καρδίᾳ νὰ λατρεύωσι καὶ ὑμῶσι τὸν Θεὸν «γράφει ὁ Θεολόγος κ. Σ. Καραμῆτσος εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀγωνία ἐν τῇ κήπῳ τῆς Γεσθημανῆς».

Διακριτικὸν γνώρισμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦτο, ὅτι αὐτὴ ἐπὶ 1500 ἔτη διετήρει ἀπαράχαρκα πᾶν ὅ,τι παρέλαβε παρὰ Κυρίου, τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων. Τὸ διακριτικὸν τοῦτο γνώρισμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦσε τὴν καύχησιν παντὸς ἀληθινοῦ Ὁρθοδόξου τέκνου, κατήργησε ἡ «μιάστιγα» τῆς καινοτομίας τοῦ Ἡμερολογίου, ἥτις ἀνέτρεψε τὴν ἀπ' αἰῶνων καθεστηκυῖαν τάξιν καὶ παράδοσιν, ἐπέφερε διχοστασίας καὶ ἐριδας, ἐσκαιρῶνισε καὶ ἀπεμάκρυνε φυγὰς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, κατήργησε τὴν ἐνότητα τῆς λατρείας καὶ ἐδημιούργησε τὴν θρησκευτικὴν διαίρεσιν, καθὼς κάλλιον ἡμῶν γνωρίζετε τοῦτο.

Δυστυχῶς ὀλίγοι πιστοὶ ἔχουν ἐννοήσει τὴν σημασίαν τοῦ παλαισημερολογητικοῦ προβλήματος καὶ πολλοὶ καλῇ τῇ πίστει θεωροῦν τὸ ζήτημα ἄνευ σημασίας, ὥς ἀπλῶς διαφορά 13 ἡμερῶν, ἀποδίδουν δὲ τὴν ἀντίδρασιν τῶν παλαισημερολογικῶν εἰς «στενοκοφιλία» τοῦ ἀγραιμιάτου λαοῦ, εἰς θρησκοληψίαν καὶ δεισιδαιμονίαν.

«Χρειάζεται μεγάλο θάρρος καὶ μεγάλη σοφία διὰ

νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὴν σοφίαν ἐκεῖ ποῦ ὁλος ὁ κόσμος βλέπει τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἡλιθιότητα. Ποιὸς θὰ μπόρῃ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι σ' αὐτὲς τῆς μικρῆς, περιφρονημένε καὶ χωρὶς κοσμικῆς αἰγλῆς ὁμάδες τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ κρύβεται στοὺς ἐσχάτους καιροὺς ἡ μὴ Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Σ' αὐτὲς ἔπου ἡ παράδοσις διατηρεῖται ἀνόθευτη ἀπὸ τὸ φέμα τῆς συμβατικότητος χωρὶς διακοπὴ καὶ ἀλλοίωσι ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων «γράφει ὁ κ. Καλόμοιρος εἰς τὸ βιβλίον του «Κατὰ ἐνωτικῶν».

Ἡμεῖς θεωροῦμεν τοὺς παλαισημερολογίτας ὡς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς ἀδελφοὺς μας καὶ ὡς δογματικῶς ἐν τάξει. Αἰσθητὰ δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθῶμεν καὶ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἀντίδρασίν τους ὡς ἁγίαν θρησκευτικὴν ἀντίληψιν καὶ ὡς ἐκδήλωσιν νὰ διατηρήσουν ἀμετακίνητον τὴν περιοχὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, καὶ ὡς ζήτημα συνεκδήσεως.

Δὲν εἶναι σχίσμα περὶ Ἡμερολογίου, ἀλλὰ περὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡερολογίου ποῦ ἔχει δογματικὸν χαρακτῆρα ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς, λέγει ὁ Χοιμάκωφ.

«Δὲν εἶναι διοικητικὴ δὲν εἶναι δογματικὴ, οὔτε πειθαρχικὴ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ λειτουργικὴ. Γι' αὐτὸ ἔχει τόση μεγάλη σημασία τὸ ἱερολογίον. Τόσοι κόποι τῶν Πατέρων τόσοι Σύνοδοι χρειάσθησαν διὰ νὰ ὑπάρξῃ εὐρυθμία μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Γιατὶ αὐτὴ ἡ εὐρυθμία καὶ σύμψνοια ἐκφράζει τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργικὴν ἐνότητα καὶ αὐτὴ εἶναι ποῦ κάνει τὴν Ἐκκλησίαν ΜΙΑΝ παρὰ τὴν πολλαπλότητα τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, γράφει ὁ κ. Ἀλεξ. Καλόμοιρος εἰς τὸ βιβλίον του «κατὰ ἐνωτικῶν».

Τί χειρότερο ἡμποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος εἰς τὰς νηστείας καὶ ἑορτάς, ἀπὸ τὴν διάσπασιν τῆς λειτουργικῆς συμψνοίας, ἡ ὁποία μᾶς ἀπομακρύνει, ψυχικὰ μεταξὺ μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων. Πόσο τραγικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ παραφωνία νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ μέλη τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι διηρημένα εἰς δύο παρατάξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων νὰ ἀποτελῇ ἰδίαν Ἐκκλησίαν, καὶ οἱ μὲν νὰ ἑορτάζουν, καὶ οἱ δὲ νὰ νηστεύουν, ὅταν οἱ ἄλλοι εὐφραίνονται.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ συνεορτασμοῦ διαπιστοῦται μετ' ἀγωνίας κατὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅφ' ὅλων τῶν Ἀγ. Πατέρων, καὶ ἐπιστολῇ τοῦ Μ. Κων) νου μαρτυρεῖ ἐν προκειμένῳ «ἔστι δεινὸν καὶ ἀπρεπὲς κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐτέρους μὲν νηστείας σχολάζειν, ἐτέρους δὲ συμπόσια συντελεῖν». Πιστεύομεν, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες δὲν θὰ ἔχουν ἀντίθετον γνώμην πρὸς τὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχουσι κανόνες, οἵτινες διατάσσουσιν τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν ταυτόχρονον νηστείαν ἐπὶ ποινῇ βαρυστάτων ἐπιτιμίων καὶ ἀναθεμάτων τῶν τολμώντων νὰ μεταθέσιν θρία.

Αὐτοὶ οἱ Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, παρὰ τὸ ὅτι ἐγνωρίζον τὴν ἀτέλειαν ποῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μηδαμῶς ἐνδιαφερόμενοι ἐπὶ τῇ δόξει αὐτοῦ καθώρισαν τὰ τοῦ Πάσχα, βαθυμῆδον δὲ κατ' ὀλίγον ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ δόξει τούτου καὶ ἔλον τὸ ἑορ-

τολόγιον ἐρρύθμισεν καθ' ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν τάξιν. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει «τὴν ἀπανταχοῦ συμφωνίαν καὶ ἑνωσιν καὶ εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας περισσότερον ἀπὸ τὴν παρατήρησιν τοῦ χρόνου καὶ γράφει χαρακτηριστικῶς «ὅν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλε (ὡς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἡμετέρας), θέβαια, ἤθελε κατορθωθῇ τόσον μεγάλο καλὸν ἀπὸ τὴν ἀνακριθεὶ ταύτην φύλαξιν τοῦ καιροῦ, ὅσον μεγάλο κακὸν ἤθελε προσενθῇ ἀπὸ τὴν διαίρεσιν καὶ τὸ σχίσμα». Λέγει ἐπίσης ὁ ἴδιος «οὐδὲ αἷμα μαρτυρίου θὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς διαιρέσεως, καὶ νὰ σχίσῃ τις τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι χειρότερον κακὸν ἀπὸ τὸ νὰ πέσῃ εἰς αἵρεσιν (ἱεροὶ κανόνες Πηδάλιον Ἀστήρ 1957, σελίς 33).

Τὸ κακὸν τῆς καινοτομίας καθίσταται ἔτι βαρύτερον, καθ' ὅσον, προγενέστερα Πατερικὰ καὶ Συνοδικὰ κείμενα κατεδίκασαν τὴν καινοτομίαν αὐτὴν «ὡς ἐπισηπλή καὶ οὐκ ἀναγκαίαν, πρῶτον ἐν τῷ μᾶλλον πολλῶν κινδύνων».

Ὡς ἐκ τούτου ἔχει ἀναγκὴ τὸ κακὸν τοῦτο εἰς τὰς συνειδήσεις χιλιάδων ψυχῶν, ὡς ζήτημα αἰωνίου θανάτου λόγῳ ἀθετήσεως τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Σχετικῶς μνημονεύομεν τρεῖς Συνόδους, αἵτινες συνεκροτήθησαν. Μία τῶν Ἱεροσολύμων καὶ δύο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1583 - 1593 καὶ 1597 ἀποκηρυξάσας τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δεινοῖς ἐπιτιμίοις ἀποκαλείσας οἰανδήποτε ἀλλαγὴν.

Ἔχει τονισθῇ «ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον μὴ συμβιβαστέον πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιερωθέντα Πασχάλιον Κανόνα ἐπιφέρει κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην σύγχυσιν εἰς τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν ἑορτῶν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας καὶ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πατρῴας εὐσεβείας». Τὸ γεγονός δὲ ὅτι ἡμεῖς οἱ νεοημερολογίται ἔχομεν ἐν χρήσει δύο Ἡμερολόγια, τὸ παλαιὸν διὰ τὰς κινήτας ἑορτάς καὶ τὸ νέον διὰ τὰς ἀκινήτους εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ καταδείξῃ τὸ ἀντικανονικὸν καὶ ἀνορθόδοξον τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, καὶ τὴν ἀνωμαλίαν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου ἀλλὰ καὶ ἂν λέγῃ ἤθελε κινηθῇ λόγος ποτὲ περὶ ἀλλαγῆς πρέπει γὰρ συνέλθῃ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Ὡς γνωστὸν ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ κράτους ἡ Ἐκκλησία μας υἰοθέτησε τὴν καινοτομίαν τοῦ Ἡμερολογίου εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον καὶ ὁ λόγος τῆς εἰσαγωγῆς του οὔτε θεολογικὸς οὔτε ἀστρονομικὸς ἦτο ἀλλὰ «χάριν ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ Κράτους» καὶ πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν. Καὶ εἶναι ὡσαύτως γνωστὸν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἐγένετο παρὰ τὴν ρητὴν προειδοποίησιν τῆς ἀρμυρίας Ἐπιτροπῆς διότι θὰ ἐδημιουργεῖτο σχίσμα. Ἐπεβλήθη δὲ παρὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῶν Ἀγίων Ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ κατ' ἀντίθετον γνώμην τῆς πλειοψηφίας τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων. Καὶ διερωτώμεθα: Ἐπιτρέπεται ἡ λειτουργικὴ ἁρμονία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νὰ διακυβεύεται χάριν τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καὶ πολιτικῶν λόγων;

Ἐνεκα τούτου ὑπὸ πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀκολουθουσῶν τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον θεωρούμε-

θα ὡς παραβάται τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, διότι ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸ κεκαλονισμένον ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τὸ διατυπωθὲν διὰ τοῦ αἰωνοβίου καθεστώτος τῶν Ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Ἀγίων Θεοφόρων Πατέρων. Ἀς μὴ θεωρηθῶμεν, ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ γίνωμεν διδάσκαλοι εἰς ἡμᾶς.

Ἀπὸ ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς μας κινούμενοι διερωτώμεθα οἱ μὴ πειθαρχοῦντες εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Συνόδων θὰ δικαιωθῶν; Τὸ 9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως εἶναι Δόγμα Δογματῶν. Ὡς γνωστὸν δὲν δυνάμεθα νὰ λέγομεν εἰς Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ εἴμεθα διχρημένοι. Πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ Μία ἐστὶ, ἐν Ὁρανῷ καὶ ἐπὶ Γῆς συνεορτάζουσα. Παριστῶμεν αὐτὴν ἐν σῶμα, μία ψυχὴ μὲ ἓνα πάλμ. «Μὴ ἔχουσα σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιοῦτων ἀλλά, ἵνα ἡ ἁγία καὶ ἁμωμος». Τὸ ὅν εἰς διάστασιν δὲν νοοῦμεν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀλλὰ διχασμένο, χωρισμένο καὶ ἀντιμαχόμενον. Μὴ ἄρα γε ἀκαταστασίας ὁ Θεός;

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως τοῦ Μ. Ἀθανασίου γράφει: «ὅστις βούλεται σωθῆναι πρὸ πάντων χρῆ αὐτὸν τὴν καθολικὴν πίστιν κρατῆσαι, ἣν εἰ μὴ τις σῶαν καὶ ἁμωμον τηρήσειεν ἄνευ δισταγμοῦ σωθῆναι οὐ δύναται». Δὲν φθάνει, ὅτι τόσαι καὶ τόσαι ποικιλώμενοι αἵρέσεις καὶ σκοτεινὰ συστήματα ἐπέπεσαν δόκην ἀρπακτικῶν θηρίων ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζητοῦσι νὰ κατασπαράξωσιν αὐτό, ἔπρεπε νὰ διαιρεθῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληγες καὶ ἐξ ἀπόφωτος πειθαρχίας εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰ θέσμινα τῆς Ἐκκλησίας; Ἦτο ἀνάγκη νὰ διχοτομηθῶμεν καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ἀξίξε ἄρα γε τὸν κόπον χάριν τῆς ἀκριβείας τοῦ χρόνου καὶ τοῦ καιροῦ ν' ἀλλάζωμεν τὸ ἑορτολόγιον καὶ νὰ διασπάσωμεν τὴν θαυμαστὴν ἐνότητα καὶ νὰ ἐπιφέρωμεν σύγχυσιν καὶ διαίρεσιν καὶ ἀκαταστασίαν εἰς τὸ πόθμιον; διερωτώμεθα ποῖον καλὸ ὠφεληθῆμεν ἡμεῖς οἱ πιστοὶ ἐκ τῆς καινοτομίας αὐτῆς;

Ἡ κρισιμότης τῶν καιρῶν ἀπαιτεῖ, ὅπως ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι ἐνωμένη καὶ ἀντιπρόσωποι αὐτῆς χάριν αὐτῆς καὶ τοῦ ἑαυτοῦ των ὀφείλουσι ν' ἀποδεσμευθῶσι ἀπὸ τὰς ἐπιρροὰς τοῦ κόσμου τούτου διὰ νὰ θυνῇθωσι νὰ συλλάβωσι τὴν ἀγωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξ αἰτίας τῆς διασπασθείσης ἐν τῇ λατρείᾳ ἐνότητος. Φοβηθῶμεν πάντες τὸν Βασιλέα τῶν Ὁρανῶν καθόσον «οὐδὲν παροξύνει τὸν Θεὸν ὡς τὸ τῆς Ἐκκλησίας διαιρεθῆναι» Χρυσόστ. Ἡ ἑλλειψὶς ἐνότητος εἶναι καὶ θὰ εἶναι πηγὴ ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς τοῦ ποιμνίου. Ἡ συμφωνία καὶ (ἐνωσις τῶν Ὁρθοδόξων θὰ εἶναι συμφωνία καὶ) ἑνωσις μὲ τὸν Θεόν, ἐνῶ ἡ ἑλλειψὶς αὐτῆς ἐπιπολάζει πολλὰ τὰ κακὰ εἰς ἡμᾶς ἀπαραιτήτως.

Βεβαίως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νομίζομεν, ὅτι δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ οὔτε ἀποδεχόμεθα τὴς ἀκρότητες καὶ ὑπερβολὰς μιᾶς μερίδος παλαισημερολογιτῶν, πλὴν ὅμως ζῶμεν τὸ δράμα τοῦ διχασμένου Ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ, τῆς Ἑλλάδος καὶ ὀφιστάμεθα τὰς συνεπείας καὶ τὸν ἔλεγχον...

Ἡ ὑπάρχουσα ἀταξία πολλὰς ψυχὰς σκανδαλίζει μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡμᾶς. Εἰς τὰ ὧτα μας ἤρουν αἱ ἀραὶ καὶ τὰ ἀναθήματα τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πανορθοδόξων Συνόδων. Ἡ συνειδήσις μας ἐξανίσταται. Ἡ εὐθὴν ὁλὴν μας καὶ δὴ τῶν ὁ-

πενθόνων εἶναι μεγίστη «κἂν μύρια ἐργασάμενοι καλά». Ὑπὸ τὴν ἀποψιν αὐτὴν τοιμῶμεν νὰ υποβάλλωμεν εἰς Ὑμᾶς τὸ παρὸν ὑπόμνημα. Ἐχόντες τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἡ διαιώνισις τῆς «μιάστιγος» αὐτῆς πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κινδύνους ἐγκυμονεῖ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, ποιούμεθα θερμὴν ἐκκλησίαν εἰς τὰς ἀρμοδίας πολιτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχάς, ὥπως ἐπιληφθῶν μετὰ σπουδῆς καὶ ἐνδιαφέροντος τοῦ κεφαλαιώδους αὐτοῦ θέματος καὶ χαρίσων εἰς τὸν εὐσεβεῖ Χριστιανικὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ποθητὴν θρησκευτικὴν ἐνότητα καὶ εἰρήνην, τὴν ὁποῖαν τόσοι νοσταλγοῦμεν.

Τὴ περισσότερον ἐπεῖγον τοῦ θέματος τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὁμονοίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ποῖα μεγαλύτερα τῆς διαιωνίσεως τῆς διαίρεσεως τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας; «Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος». Τώρα ποῦ πνέει ἄνεμος ἀναγεννήσεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Πρὸς Θεοῦ μὴ διαστάσετε. Ἐπαναγράψατε τὸν χιτῶνα τοῦ Κυρίου. Σαλπίζατε καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν, σάλπισμα ἐνότῃτος καὶ ἀποκαταστάσεως. Αἱ γενεαὶ τῶν ὀρθοδόξων θὰ Σᾶς εὐγνωμονοῦν καὶ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

Ὅσοι, ἀγαπῶμεν καὶ πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν, ὅσοι ἐγνωσοῦμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀσπilon, ἃς ὑψώσωμεν τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἃς ἀγωνισθῶμεν διὰ τὸ πλήρες θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὑπερμαχοῦντες τῆς ἐνότητος ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ἀληθείας. Οἰκονομία δὲ καὶ συγκατάθεσις οὐ χωρεῖ καὶ «Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν ἀξιόπιστος ᾖ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοι φανέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος» (Ἰγνατ. ὁ Θεοφόρος.)

Παναγιώτατε,

Ὑμᾶς φύλακα τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης ἔταξεν ὁ Θεός.

Εἰς Ὑμᾶς στρέφουν τὰ ὄμματα αἱ εὐσεβεῖς ἐκείναι ψυχαί, αἵτινες ἀλγοῦν καὶ πονοῦν ὑπὸ τὴν πίεσιν γονέων, συζύγων καὶ ἀδελφῶν καὶ λοιπῶν ἀντιφρονούντων πρὸς γνησίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ Σᾶς παρακαλοῦν νὰ λάβετε Ἀγίαν μέριμναν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Πρὸς τοῦτο καὶ ἡμεῖς ταπεινὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, Κατηχηταὶ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εὐλαβῶς ἱκετεύομεν, χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συμποίας καὶ εὐρυθμίας τῆς Ἐκκλησίας, ὥπως μεριμνήσητε ὡς ἀρμόδιος καὶ τεθῇ εἰς ἰσχὺν τὸ Β. Διάταγμα τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923 (τὸ ὁποῖον ἄλλωστε δὲν κατηγγήθη εἰσέτι) καθ' ὃ τὸ μὲν πολιτικὸν ἡμερολόγιον θὰ ἰσχύῃ διὰ τὴν πολιτείαν, τὸ δὲ ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον νὰ παραμῇν ὡς ἔχει καὶ εἰς τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν μὲ τὴν πλειονότητα τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. (Ἔως οὗ ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἤθελεν ἐπιληφθῇ ὀριστικῶς καὶ κανονικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος), διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν πρωτέραν θέσιν του.

Ἐχόντες, δὲ ὅπ' ὄψιν, ὅτι «ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ ὑποτάσσιν τῶν ἁγίων καὶ αἰδίων Πατέρων καινοτομηθέντα ἡ μετὰ τοῦτο πραχθέντα». Ἀνάθεμα (Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας). Διερωτώμεθα οἱ μὴ πειθαρχοῦντες εἰς τὰς οἰκουμενικάς, τοπικάς, καὶ Πανορθόδοξους Συνόδους θὰ δικαιωθῶν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νο-

μίζομεν, ὅτι δὲν πρέπει ἡ κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ φερόθῃ μήπως χαρακτηρισθῇ ὀπισθοδρομική, καθ' ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ μᾶς ἀποδοθῇ αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς παρὰ νὰ εἰμεθα πνευματικῶς ἀναχλούμενοι καὶ νὰ διακινδυνεύωμεν νὰ εἰμεθα «ὕπενάντιοι» ἀπέναντι Θεοῦ καὶ Χριστεπωνύμου Ὁρθοδόξου λαοῦ. Ἐπαφιέμενοι εἰς τὴν ποιμαντορικὴν στοργὴν καὶ φωτισμένην σας διάνοιαν, εὐαρεστηθῆτε ὥπως δεχθῆτε μὲ τὰς ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστίας μας τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀποσιώσεώς μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ θέβαιν ὄντες, ὅτι θὰ προδῆτε εἰς τὴν ἄμεσον τακτοποίησιν τοῦ πλέγοντος τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ συνεχίζεται ἡ «μιάστιγα τοῦ διχασμοῦ» τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ καὶ θὰ εἶναι ἐν ἀμφιβολίᾳ ἡ ἐνότης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὡς ἀρμόδιος καλεῖται κατ' ἀνάγκην «ὁ φύλαξ τῆς ὀρθοδοξίας ὁ εὐσεβεὺς λαὸς τοῦ Κυρίου» νὰ πράξῃ ἕνας ἕκαστος τὸ καθήκον του πρὸς ἐπιστροφὴν... καὶ περιφρουρήσιν τῶν θείων δογμάτων καὶ ἱερῶν κανόνων τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ παραδόσεως. Φύλακες γρηγορεῖτε.

Τὸ σύμβολον τῆς πίστεως τοῦ Μ. Ἀθανασίου λέγει «ὅστις βούλεται σωθῆναι πρὸ πάντων χρῆ τὴν καθολικὴν πίστιν κρατῆσαι, ἣν εἰ, μὲ τις σώσας καὶ ἁμωμον τηρήσειεν ἄνευε δισταγμοῦ σωθῆναι οὐ δύναται».

Ἐπικαλούμενοι Ὑμετέρας εὐχὰς καὶ εὐλογίας ὑποσημειούμεθα μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐπιτροπὴ Κατηχητῶν πονούντων τὴν Ἐκκλησίαν

**Νικόλαος Προμπονᾶς Πτυχιούχος Παντείου
Καρσολῆ 13 — Τ.Τ. 452**

Σάββαρος Θεόδωρος Θεολόγος

Τσοῦπρος Γεώργιος Θεολόγος

Γαβαλᾶς Νικόλαος Φαρμακοποιὸς — Κατηχ.

Τσερνάκης Βασίλειος Κατηχητὴς

Σταμάτης Νικόλαος Κατηχητὴς

Νικόλαος Ζόμπολας Ἱεραπόστολος

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ:

Ἱερὰν Σύνοδον

Πρωθυπουργὸν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως

Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα

Χριστιανικὰς Ὁρθοδόξους Ὁργανώσεις

Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖχται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1968 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος μὲ πλουσίαν καὶ ἐλκεκτὴν ὕλην.

Παραχάλοῦνται, ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, ὥπως διαδιδάσκωσι ἀμέσως τὰς παραγγελίας των.

Τῆμα ἡμεροδεκτικῶν τοῖχου δρχ. 10

Τῆμα ἡμεροδεκτικῶν τσέπης δρχ. 3

Στιγμιότυπον ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς Γάμους τοῦ Λέοντος Τόμπρου υἱοῦ πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου, οἵτινες ἐτελέσθησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου Τσακοῦ. Τὸ μυστήριον ἠύλόγησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὔξεντιος πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδρετῶν Θεοκλήτου Σταύρου, Εὐγενίου Στεργιογιάννη, καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ πατρὸς Δημητρίου.

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς 23ης Ἀπριλίου 1967 εἰς Μεσημέρι - Χαλκιδικῆς

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΘΕΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΙΣΧΥΡΟΥ

Μέρος 12ον

Θὰ ἀναφέρωμεν ἐν πρώτοις τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Υἱὸς λέγεται Θεὸς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἰσχυροῦ.

Τότε πῶς πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Γραφῇ λεγόμενον, «Θεὸς ἰσχυρὸς ἀρχὸν εἰρήνης, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»; Ταῦτα λέγονται ἐπὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἡμῖν. Ἡ λέξις Θεὸς παρατίθεται μὲ τὸ ἐπιθέτον ἰσχυρὸς ἄρα εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀληθῇ ἐννοίᾳ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀποδιδόμενου καὶ εἰς τὸν Δημιουργόν καὶ εἰς τὸν Υἱόν.

Περὶ αὐτοῦ δὲ λέγεται παρὰ τῇ Ἡσαΐα (Θ', 6) «οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ», ἥτοι ἐν ἑαυτῷ ἔχει τὴν ἀρχήν, ὣν συνάναρχος τῷ Πατρί. Δὲν ἐμεσολάβησεν δηλ. χρόνος τις καὶ ἐλάχιστος ἀκόμη μετὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ· διότι ἅμα Πατὴρ ἅμα Υἱός. Διότι ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Λόγος ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς φιλοσοφικῶς ἐξεταζομένη παρουσιάζει τὸν Πατέρα, ὅτι ὑπῆρξε χρόνος, καθ' ὃν δὲν εἶχε λόγον, ὅπου εἶναι ἡ χειρίστη βλασφημία. Ἐὰν ὁ Υἱὸς εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ὁ Θεὸς ἦν ποτε ὅτε ἦν ἄλογος, οὗ βλασφημότερον δὲν ὑπάρχει. Διὰ τοῦτο μετὰ τὰς γενομένας συζητήσεις κατὰ τὸν Δον αἰῶνα πρὸς τοὺς Ἀρειανούς, τὰ ὑπολεήματα τῶν ἀρειανικῶν αἵρέσεων ἐκλήθησαν Ἄλογοι.

Ἄς ἐλθωμεν τώρα εἰς δύο χωρία, τὰ ὁποῖα φέρουν οἱ σημερινοὶ Ἄλογοι διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα.

Τὸ α' τὸ ὁποῖον παραθέτουν εἶναι τὸ Ἀποκαλ. γ', 14 «Τάδε λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ». Πῶς καλεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ οὕτω λέγων; «Ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁ ζῶν». (Ἀποκ. α', 17) ἥτοι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος (αὐτῶτι χέ', 13). Ἦτοι ἡ αἰτία ἡ ἀρχή, καὶ τέλος ὁ σκοπός.

Ἡ λέξις ἀρχὴ σημαίνει καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρία τὴν αἰτίαν, τὸν αἴτιον, τὸν δημιουργόν. Τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ἔχει καὶ τὸ τοῦ Παύλου «ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα» (Ἑβρ. 6', 10), διότι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς πάντων τῶν ἐπιγείων καὶ ἐπουρανίων.

Ἀμφότεροι δὲ ὁ τε ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ ὁ Παῦλος διδάσκουν διὰ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος.. πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. 1, 3).

Ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως εἶναι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ πρώτου κτίσματος. Τὸ δὲ ὁρθοὸν κεφάλαιον τῶν Παροιμιῶν ἀκριδῶς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ συνάρχου τῆς Σοφίας του καὶ τοῦ συγκαθεδρου τοῦ μετὰ τοῦ δημιουργοῦ, περὶ τοῦ ὁποῖου λέγει εἰς τὸν 25 στίχον «πρὸ τοῦ ὅρου ἐδρασθῆναι, πρὸ δὲ πάντων βουῶν γεννᾶ» καὶ «ἡνίκα ἦτοίμαζε τὸν οὐρανὸν συμπάρημην αὐτῷ» (στίχ. 27). Τὸ συνάναρχον δηλοῖ καὶ τὸ «ὡς ἰσχυρὰ ἐποίει τὰ θεμέλια

τῆς γῆς, ἤμην παρ' αὐτῷ ἀρμόζουσα» (29 - 30) τὸ συγκαθεδρον. Ἡ δὲ φράσις τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου «Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ εἰς ἔργα αὐτοῦ» σημαίνει, ὅτι ὁ Πατὴρ ὥρισε τὸν Υἱὸν ἄρχοντα καὶ κύριον τῶν σχεδίων του διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ. Εἶναι ὅτι λέγομεν καὶ εἰς τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως «δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».

Οἱ χιλιασταὶ καὶ πολλοὶ τῶν αἰρετικῶν δογματίζοντες ἀπὸ μεταφράσεις καὶ ἀγνοοῦντες τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν περιπίπτουν εἰς πολλὰ ἐσφαλμένα πορίσματα πολλάκις ἐκουσίως. Διότι εἰς τινὰς φράσεις νομίζουν, ὅτι δύνανται νὰ στηρίξουν τὰς ἐσφαλμένας ἀρχὰς των. Καὶ ἐνθ' οὗ ἡδύναντο ἀπὸ τὴν παράθεσιν τῶν παραλλήλων χωρίων νὰ εὕρουν τὴν ἀληθῆ ἐρμηνείαν τῶν φράσεων ἐκείνων, διαστρέφουσιν πάντα, ὑποτάσσοντες τὴν ἐννοίαν των εἰς τὴν ἰδέαν τὴν ἐξαχθεῖσαν ἀπὸ τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν παρηρμήνευσαν καὶ οὕτως εἰσέρχονται εἰς λαβύρινθον ἀδιεξόδου φανταστικῶν ἰδεῶν. Μάλιστα οἱ χιλιασταὶ καὶ ἐν γένει οἱ προτεστάνται, ἀπορρίψαντες τὴν Ἱ. Παράδοσιν, δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν πῶς ἐξ ἀρχῆς ἀντελήφθησαν τὴν Γραφὴν οἱ ἄμεσοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων ζῶντες ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς συγγραφῆς τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης καὶ συναναστρέφοντες μετὰ τῶν συγγραφέων των καὶ ὁμιλοῦντες ζωντανῇ τὴν γλῶσσάν τῆς, ὥστε νὰ κατανοήσουν θαυμάσια τὸ περιεχόμενον των. Κατ' αὐτοὺς δὲ συνέγραψαν καὶ ἐδογματίσαν ἀληθῶς καὶ οἱ μετὰ ταῦτα αὐτοὺς διαδεχθέντες Πατέρες, εὐρισκόμενοι ἐγγύτητα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ διδασκέντες παρ' αὐτῶν. Οὕτω δὲ ἐγένοντο οὗτοι κάτοχοι τοῦ ἀληθοῦς πνεύματος τῆς Γραφῆς μὲ τὴν ἀδιάλειπτον συνέχειαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ εἶναι μετὰ τῆς Ἐκκλησίας του ἀδιαλείπτως: «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη', 20).

Εἶναι δὲ παράλογος ἡ στάσις των νὰ ἐρχωνται οἱ προτεστάνται εἰς τὸν 16ον αἰῶνα καὶ οἱ χιλιασταὶ εἰς τὸν 19ον τῶν ὁποίων μάλιστα ὁ ἀρχηγὸς Ρῶσσελ ἠγγόει τελείως τὴν ἐλληνικὴν, καὶ νὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἶναι αὐθεντικοὶ ἐρμηνευταὶ τῆς Γραφῆς μὲ μόνην τὴν ἀγγλικὴν μετάφρασιν, τῆς ὁποίας ὑπάρχουν πολλοὶ ποικιλίαι εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἦσαν προκατεληγμένοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν χιλιαστῶν καὶ ἂν δὲν εἶχον σχεδιάσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀνατίναξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀπροκαλήτως ἀνεγίνωσκον τὰς Γραφάς, ἔστω καὶ ἀπὸ μεταφράσεις, θὰ συνήγον ἐκ τῆς ἀπλῆς μόνον ἀναγνώσεως αὐτῶν τὸ δόγμα τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου. Ἀλλ' ὄντες ἐβραῖοι τὴν καταγωγήν οἱ πρῶτοι αἱρεσιάρχαι χιλιασταὶ, συνώμοσαν ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἐστράφησαν ἐναντίον τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἐνσαρκω-

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ἀγαπητοὶ Νέοι!

Ἡ παιδεία εἶναι ἀπαραίτητος εἰς πάντα ἄνθρωπον. Δι' αὐτῆς ἀναπτύσσεται, προοδεύει, καὶ τελειοῦται. Τὸ ἔργον ἄρα τῆς μορφώσεως καὶ παιδείας εἶναι ἔργον θεῖον καὶ ἱερόν· εἶναι ὑπηρεσία πρὸς τὸν Θεόν, τὸ μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον τοῦ νομοθέτου (Πλουτ. Ἀλκιβ. 4, Λυκούργ. 14). Τὸ παιδεύειν τοὺς πολίτας εἶναι πολὺ σπουδαιότερον τοῦ νικᾶν τοὺς πολεμίους (Αἰμ. Παῦλος 3). Ἄνευ τῆς ἀληθοῦς μορφώσεως καὶ παιδείας ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀληθῆς ἄνθρωπος. Ὁ θεὸς Πλάτων χρησιμοδοτῶν λέγει: «Ἄνθρωπος δέ, ὡς φαμέν, ἡμερον, ἕμως παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὸν καὶ φύσεως εὐτυχούς θεϊότατον, ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ, μὴ ἱκανῶς δὲ ἢ μὴ καλῶς τραφέν, ἀγχιώτατον, ὅποσα φύει γῆ, ὧν ἕνεκα οὐ δεύτερον, οὐδὲ πάρεργον δεῖ τὴν παίδων τροφήν τὸν νομοθέτην ἔαν γίνεσθαι» (Πλάτ. Νομ. 6, 766). Ἡ παιδεία ἵπτις εἶναι κατὰ Πλούταρχον, «οὐ σί α εὐ δ α ι μ ο ν ί α ς καὶ αἰ τ ί α εὐ θ ο υ λ ί α ς» ἀποβαίνει χρησίμη «π α ν τ ῖ τ ῶ τ ῶ ν ἄ ν θ ρ ῶ π ω ν γ έ ν ε ι» (περὶ Μουσικ. Ι').

Ἡ διδασκαλία συνδυάζεται μὲ τὴν καλὴν ἀγωγήν. Διδασκαλία καὶ ἀγωγή εἶναι δύο ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ἀληθοῦς μορφώσεως. Τὰ μεγάλα τῆς ἱστορίας γεγονότα, τὰ φέροντα ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐεργεσίας καὶ καταστροφάς, εἶναι αἱ φλόγες τῆς καιομένης σποδοῦ ἐν τῷ οἰκιακῷ βίῳ· εἶναι οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως ἥτοι τῆς ἀγωγῆς καὶ μαθήσεως. «Τ ρ ο φ ῆ καὶ παίδευσις, χρηστὴ γένομένη, φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ» (Πλάτ. Πολιτ. Δ' 421). Τοῦτο διδάσκει καὶ ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία. Ὅπου ἡ ἐκ παίδων διδασκαλία καὶ ἀνατροφή εἶναι πονηρά, ἐκεῖ αὐταὶ αἱ βάσεις τῆς κοινωνίας εἶναι σαθεαί. Οἱ ἀρχαῖοι ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι «ὁ παῖς πάντων θερίων ἐστὶ δύσμετα χειριστότατον» (αὐτθ. 7, 808) ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐπεμελοῦντο τῆς θεραπείας καὶ μορφώσεως αὐτοῦ παραβάλλοντες αὐτὸν ὡς φυτόν, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ σπέρμα πρέπει νὰ εἶναι καλὸν καὶ ἡ γῆ ἀγαθὴ καὶ ὁ γεωργὸς ἐπιστήμων.

Θέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ Βολταῖρος ὁ Ἰουδαῖος διὰ τοῦ ἐγκυκλοπαιδικοῦ, ὅπως τὰ πολυπληθῆ ἑβραϊκά μέλη τῆς μασσορίας, οὕτω καὶ οἱ ἑβραῖοι ἀρχηγοὶ τοῦ χιλιασμοῦ ἠθέλησαν νὰ ἐξαλείψουν τὴν χριστιανικὴν λατρείαν διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς λατρείας τοῦ ἐνὸς μονοπροσώπου Θεοῦ τοῦ Ἰεχωβά, ἀρνούμενοι τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου.

Διὰ νὰ ἀπατήσουν δὲ τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς ὁμιλοῦν καὶ ἐκ τῆς Κ. Διαθήκης, ἔχοντες αὐτὴν ὡς ἐξάρτημα τῆς Π. Διαθήκης, ἐν ᾧ εἰς τὴν Π. Δ. χύνει ἄπλετον φῶς ἡ διδασκαλία τῆς Κ. Διαθήκης.

Ἐχοντες δὲ ἀφθονα τὰ ὑλικά μέσα ἐξετύπωσαν πολλὰ ἐκτὸς εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον καὶ συντήρησαν χιλιάδας ὁπαδῶν, σκορπισθέντων εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς χώρας, διὰ νὰ φέρουν ἀναστάσιμους εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ νὰ κλονίσουν τὴν πίστιν τῶν λαῶν εἰς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου.

(Πλουτ. περὶ παίδων ἀγωγ. 4).

Ποία εἶναι ἡ ἀληθῆς παιδεία; Εἶναι ἡ ἐναρμόνιος ἀνάπτυξις πασῶν τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω μοχλὸς καὶ ἐλατήριον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀποβαίνει, ἐν τῇ διανοεῖσθαι ἡ ἀλήθεια, ἐν τῇ βούλεισθαι ἡ ἐλευθερία, ἐν τῇ συναίσθάνεσθαι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ καθήκον. Ἡ διδασκαλία μόνη καὶ ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις δὲν μορφώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἠθικῶς, ἡ δὲ πολυμάθεια μετὰ κακῆς ἀγωγῆς εἶναι χειροτέρα τῆς ἀμαθείας (Πλάτ. Νομ. Ζ'), διότι καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους περισσότερον ἐπιτηδεῖους εἰς τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο ἡ διδασκαλία τῶν διδασκάλων δέον ν' ἀποβλέπη ὅχι μόνον εἰς τὴν μετάδοσιν ὑγιῶν γνώσεων, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν διάπλασιν τῆς καρδίας. Τότε δὲ τὸ σχολεῖον ἀποβαίνει πηγὴ φωτός, ἐργαστήριον ἀρετῆς, ἀλλ' ἔστιν οἱ διδάσκαλοι τοῦ σχολείου, τυχόν, εἶναι ψυχροὶ περὶ τὰ θεῖα, ἄμιοροι δὲ ἀρετῆς ἢ ἀνίκανοι, τότε τὸ σχολεῖον ἀποβαίνει σχολεῖον οὐχὶ σοφίας, ἀλλὰ κακίας καὶ διαφθορᾶς ἡθῶν καὶ ἐργαστήριον ἀπωλείας ἐξ οὗ, ὡς ἀπὸ μαμολυμένης οἰκίας, ἐξέρχονται λοιμοὶ καὶ διέθριοι ἄνθρωποι, διαφθείροντες τὴν κοινωνίαν καὶ λυμνωμένοι οἰκίας καὶ τάξεις ὅλας συμπολιτῶν. «Α μα θ ί α μετὰ σωφροσύνης ὡ φ ε λ ι μ ῶ τ ε ρ ο ν ἢ δ ε ξ ι ό τ η ς μετὰ ἀκολασίας» (Θουκ. 37, 3).

Ἡ λυπηρὰ κατάστασις τῆς μαθητιώσης νεότητος καὶ τῆς κοινωνίας εἶναι καρποὶ τῆς κακῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς θρησκείας. Ἡ παιδεύσις μας εἶναι ψευδὴς καὶ ἐπὶ πλάστος, ἐφικνωμένη, ἐνῶ πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ, ἠθικὴ καὶ ἐθνικὴ. Αὕτῃ μορφώνει τὴν νεότητα· διαπλάσσει τὴν καρδίαν, «σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν διδάσκει καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν» (Σοφ. Σολ. Δ' 14).

Ἡ ἀληθῆς παιδεία δημιουργεῖ ταπεινοὺς ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνῶ ἡ ἡμιμάθεια τοῦναντίον δοκησιόφους καὶ κούφους. Τούτους δὲ, δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ πρὸς στάχεις ὑπὸ ἰ κορυφότητος πάντοτε ὑψοιμῆνους πρὸς τὰ ἄνω, καὶ τοὺς ὁποίους, ὡς κενούς καὶ ἀλαζόνους θεωροῦσιν οἱ γεωργοὶ καὶ εὐλόγως στενοχωροῦνται διὰ τοὺς ματαίους κόπους των. Ἡ ἀληθῆς παιδεία καὶ σοφία δὲν φέρει τὴν φυσίωσιν εἰς τοὺς παιδευομένους.

Διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ τῆς καλῆς ἀγωγῆς καὶ δὴ διὰ τῆς πατροπαραδότου εὐσεβείας διτηρήθη τὸ Ἔθνος μας, ὡς ρεῖμα γλυκύ, ρέον δι' ἄλλης, ἀμυγῆς καὶ ἀνόθευτον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλοσύνης. Διὰ τούτων διτηρήρησε τὴν ὁραίαν γλῶσσαν καὶ τὸν ἠθικὸν καὶ ἐθνικὸν χαρακτῆρα λαμπρὸν καὶ γνήσιον. Ζητεῖτε λοιπὸν τὴν ἀληθῆ παιδείαν. «Μελετᾶτε νυκτός, καὶ ἡμέρας», ὡς προέτρεπεν ὁ Ρωμαῖος ποιητής, τοὺς ἀρχαίους ἀθανάτους συγγραφεῖς. Ἰκετεύουν ὑμᾶς, ὦ νέοι πάντες: σᾶς παρακαλοῦν οἱ τάφοι τῶν Πατέρων μας· τῶν Ἡρώων αἱ στήλαι· τῶν μεγάλων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν αἱ σκιαί, ἀοράτως παρούσαι. Σᾶς προτρέπει ἡ Ἑλλάς. Πρηγορεῖτε· σεῖς εἴσθε τὸ φῶς τοῦ Ἔθνους· σεῖς τὸ ἅλας τῆς γῆς· σεῖς ἡ ἀγαθὴ ζύμη, ἥτις θὰ ζυμώσῃ ὅλον τὸ φύραμα τοῦ Ἔθνους!

«Εάν ήρεϊς σιωπήσωμεν...»

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὸ δημοσιευόμενον εἰς τὸ παρὸν τεύχος υπόμνημα δὲν ἔχει γραφῇ ὡς Παλαισημερολογιτῶν, ὅποτε τὰ γραφόμενα ἐν αὐτῷ νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς φανατισμός, ὡς προγονοπληξία, ὀπισθοδρομικότης καὶ στενότης ἐγκυφάλου. Ἐγράφη ὑπὸ Θεολόγων καὶ Κατηχητῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, οἱ ὅποιοι πονοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν διαμαρτύρονται ἐντόνως διὰ τὸ ὑφιστάμενον ἐν Ἑλλάδι μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων σχίσμα καὶ ζητοῦν ἀπὸ τοῦς ὑπευθύνους νὰ ρυθμίσουν ἐν χρόνῳ εὐθέτη καὶ ἀνευ ἀναβολῶν τὸ ἐπίμαχον θέμα τοῦ ἑορτολογίου.

Συγχαίρομεν ἐλοφύχως τοὺς ὡς ἀνω Θεολόγους καὶ Κατηχητάς, οἵτινες ἐμφορούμενοι ὑπὸ ἀκραυφῶς Ὁρθόδοξων φρονημάτων ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ ἀγωνίζονται ὑπὲρ ἐπαναφορᾶς τοῦ πατρικοῦ ἑορτολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον λατρείαν.

Κύριος ὁ Θεὸς «ὁ Πατὴρ τῶν Φώτων» ἄς φωτίσῃ τὸν νοῦν τῶν ὑπευθύνων παραχόντων πρὸς ἐνωσιν τῶν διεστῶτων ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις τὰ μέγιστα ζημοῦται ἐκ τοῦ ἐπαράτου σχίσματος, ἵνα οὕτω πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι ἐνούμενοι ἐν πνεύματι ἀγάπης «ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζωμεν τὸν Ἐνα καὶ Ἀληθινὸν Θεόν» πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀγίας ἐπιθυμίας τοῦ Σωτῆρος, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν».

Αἱ Λαϊκαὶ

Ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης ἀπευθύνομεν θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν Γεωργίας, ὁ ὅποιος ἤλθῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ καταργήσῃ τὰς κατὰ τὴν Κυριακὴν γενομένας λαϊκάς ἀγοράς. Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ἀνευλάβειαν πρὸς τὴν ἀγίαν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἀργία ἐπιβάλλεται καὶ διὰ λόγους σωματικῆς, ἀλλὰ περισσότερον διὰ λόγους ψυχικῆς υἱείας!

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀστορίας κ. Πέτρος ἀνεχώρησε πρὸ τινος καὶ εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν ἔδραν του ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης μετέδρ, εἰς Σάμιον καὶ Τήνον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν.

Ὁ αἰδес. Γεώργιος Γαλάνης μετέδρ εἰς Λουτοφί Θηβῶν.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 3ην Ὀκτωβρ. ἐ.ξ. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ παλαιάμαχος ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας Π. Ἀρσένιος Μοναχός, εἰς τὸ ἐν Σαλαμίνι Ἱ. Ψυχαστήριόν του. Τῆς κηδείας του προέστη ὁ Σεβ. Σαλαμίνης κ. Γερρόντιος περιστοιχούμενος ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν. Εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

Τὴν 8ην Νοεμβρίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν πανηγυρίζει ὁ ἐμόνυμος Ἱ. Ναὸς εἰς Ν. Ἠράκλειον δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Τὴν 11ην Νοεμβρ. ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγαλ. Μηνᾶ πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱ. Ναοί.

Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σεβ. Διευλείας κ. Ἀκακίου δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

2. Ὁ ἐμόνυμος Ἱ. Ναὸς Ἀμφιάλης δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας

3. Ἡ Ἱ. Μονὴ (Ἡ. Νήφωνος) Λυλῶνος.

4. Ὁ ἐμόνυμος Ἱ. Ναὸς Βιλλίων δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας

Τὴν 14ην Νοεμ. ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Φιλίππου καὶ Ἀγ. Νεομάρ. Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου πανηγυρίζουν οἱ ἐμόνυμοι Ἱ. Ναοὶ Πειραιῶς καὶ Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν.

(ἀπ. Παῦλος)

Αἱ ἀποστελλόμεναι ὑπὲρ τοῦ Οἰκτροφείου μας δωρεαί, αἵτινες θὰ ἔλθουν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μετὰ τὴν σειρὰν τῶν, συγκινούν βαθύτατα καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν.

Πόσον εὐαίσθητος ὄντως εἶναι ἡ χορδὴ τῆς πρὸς τὸν πληρὸν ἀγάπης! Καὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ πλοῦσοι, οἵτινες ἀνοίγουν τὰ θησαυροφυλάκιά των, διὰ νὰ βοηθήσουν πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ πτωχοὶ καὶ πένητες καὶ ἀσθενεῖς εἰς Σανατόρια εὐρισκόμενοι, οἵτινες ἔχουσι μεγίστην πείραν τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου, προθύμως ἔρχονται ἀρωγοὶ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπόν.

Δὲν ὑστεροῦν δὲ εἰς τοῦτο οὐδὲ οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἑνασκούμενοι Πατέρες, οἱ πρωτοπόροι οὗτοι εἰς ἔλους τοὺς εὐγενεῖς ἀγωνίας, οὐχὶ μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὀρθοπραξίας καὶ συναλληλίας.

Οὕτω βλέπομεν τὸν Γέροντα Χαρὰ λαμπρὸν Ταμπάκην ἑσχητὴν Ἀγ. Ἀννης νὰ ἀποστέλλῃ 1.000 δρχ. εἰς μνημόσυνον τῶν εὐσεβῶν γονέων του καὶ ἐτέρους πολλούς. Ἀσθενεῖς ἀνωγόνους ἀπὸ Σανατόρια νὰ ἀποστέλλουν τὸν ὅβολόν των. Πτωχὴ οἰκογένεια τῆς κ. Ἀργυρῶς Σπανοῦ Παλατιῶ Λοῦδίας—Ἡ μαθεῖα, νὰ προσφέρῃ ἐκ τῶν ὑστερημάτων της 1.000 δρχ. διὰ τὸ μονάκριβον παλληγκάρι της Χρήστου, ὅστις πρὸ ἐτῶν ἀπέθανε. Πιστεύομεν, ὅτι, τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρω θὰ εὕρῃ πολλοὺς μιμητάς.